

2. At Maja jag en frans vill wita,
och den blir henne far, Med den stall
lag des löstet fra, och den min tott
och Maja.
S
öster Morgonrödan blänkte, och
liljan daggen lag, Der emen de blom-
mor pådda tänkte, och stift i lunden
lag; Och himlen för den nya lag :
och Maja.

2.

27. Som för ro stull, gören let ut
och, om ert swet, kan mädtet laga edder.
och den blir henne far, Med den stall
lag des löstet fra, och den min tott
och Maja.
S
öster Morgonrödan blänkte, och
liljan daggen lag, Der emen de blom-
mor pådda tänkte, och stift i lunden
lag; Och himlen för den nya lag :
och Maja.

du! hwad skall wi göra S så lyellig
ensamhet? Den som vill war ro för-
stora, Kanste sielf ej bättre wet.

4.

Wälkommen, o Måne! min äldriga
wän, Som ensam tycks ömma min
smärta; Du sjunker i målnen, men sy-
nes igen, Likt hoppet i uslingens hjerta.

2. Du lyser i mörkret min ensliga
gång Bland grifternas af mina wänner;
Du mörknar så ömt wid min sorgliga
sång Och tycks förstå hwad jag känner.

3. Jag glömd utaf himlen, från men-
niskor skild, Då fasa i själen sig sprider,
Ser tjust utur målnen hur wänlig och
mild Du helsar en usling, som lider.

4. S grafwen din wänliga blick jag
ej får, Dess Sekler i mörker förswinna;
Ack! lys då den wän, som der förjande
går, Att ömt sig war wänskap påminna.

23. Den hemne re n i samman höll,
hela trop, Till Emma, lags han haka.
Att sig på llet kasta, Med baring i sin
22. Götterstad han till litan lopp,
stelt an mera.
och den blir henne far, Med den stall
lag des löstet fra, och den min tott
och Maja.
S
öster Morgonrödan blänkte, och
liljan daggen lag, Der emen de blom-
mor pådda tänkte, och stift i lunden
lag; Och himlen för den nya lag :
och Maja.
S
öster Morgonrödan blänkte, och
liljan daggen lag, Der emen de blom-
mor pådda tänkte, och stift i lunden
lag; Och himlen för den nya lag :
och Maja.

GS 820

Fyra stycken mycket wackra

Nya Wisor,

Den Första:

Wilhelms trolöshet emot Emma.

Den fjärde Emma trolöshets lög, ic.

Den Andra:

Om Swen och Maja.

Söster Morgonrödan blänkte, ic.

Den Tredje:

Kärlek, som så sällan hwilar ic.

Den Fjerde:

Wälkommen, o Måne! min ic.

Jönköping, 1843.

Tryckt hos N. E. Lundströms Enka.

15. Han som på stor i präst och
 14. Den nakna dagen, Wilhelm som
 13. Den som i blomman i sin
 12. Den som i blomman i sin
 11. Den som i blomman i sin
 10. Den som i blomman i sin
 9. Den som i blomman i sin
 8. Den som i blomman i sin

15. Han som på stor i präst och
 14. Den nakna dagen, Wilhelm som
 13. Den som i blomman i sin
 12. Den som i blomman i sin
 11. Den som i blomman i sin
 10. Den som i blomman i sin
 9. Den som i blomman i sin
 8. Den som i blomman i sin

1.

Emma och Wilhelm.

Den sköna Emma tröstlös låg, Ödräglig
 var dess smärta, Då hon sig öfver-
 gifwen såg Af den hon skänkt sitt hjerta.
 2. Hon sade: Han mig swurit har
 Att ewigt trogen wara; I morron dock
 till Kyrkan far, Att sig med Eloë para.
 3. Fast mången ann' begärde mig, Så
 walde jag dock denne: Mitt hjerta som
 förklarar sig, Kan aldrig älska twenne.
 4. Åh! Wilhelm du den ende war,
 Som lärt mitt hjerta ömma, Fast tröst-
 lös, du det dock har qwar, Jag kan
 dig aldrig glömma.
 5. Swad är mitt brott? såg på hwad
 lag Du mig till döden dömmar? Jo,
 Eloë mera rik, än jag, Och annat, allt
 du glömmar.
 6. De ögon du så sköna fann, Du
 dömt, att ständigt gråta; De kinder
 för hwars glans du brann, Nu bli af
 tårar wåta.
 7. Min brudsång blir mig mörk och
 kall, Du wållat har min smärta; Dock
 ingen annan hämma skall, Än sjelf ditt
 eget hjerta.

Näslan brände, Minsta frät i wäl-
 lust gick.
 2. Stundom Säger-hornet hördes,
 Stundom i de gröna hwalf Lutan med
 förtjusningrördes, Åstrild wafna, log och
 skalf. Af så mycken präst betagen, Åstrild
 hemlig aktning gör: Ropte: Gudar den-
 na dagen till en wacker Doris hör.
 3. Skönsta Flicka! Edra dagar Jag
 ett lyckligt öde spår, Hjertats Gud Er
 fest behagar, Der Ni Myrten-kransar
 får: Jag emot en ringa lilja, Till ett
 prof af Er behag; Lef förnöjd, uppsyll
 min wilja, Glad och munter lifsom jag.
 4. När jag någon gång will sjunga,
 Kärlek första ämnet är; Hjertat lift,
 som styr min tunga, När jag edert lof-
 ord bär; Sjelf jag tycker att min Luta
 Ger ej mera ömma ljud; Bör då hjertat
 deraf sluta, Att Ni äfwen är dess Gud.
 5. Sdet har wår wänskap knutit I
 från våra spåda år, Och som menlös
 ro har trutit, Tid och barndom snart
 förgår. Se'n jag Far- och Morlös blif-
 wit, Hos Er all min tröst jag fann;
 Se'n öf alla öfwerlifwit, Wi blott lef-
 de för hwarann.
 6. Enslighet och nöjda dagar, Lika
 finne och begär, Stifta snart de ljuswa
 lagar, Som öf rätt att älska lär! Kära